

Itsekasvatuksesta.

„Baloo kansalle“ on kaikkien siivistäjien harrastajain tunnuslauseena, ja onhan sen eteen tehtykin työtä. On koetettu saada kansan hyvät riivit ymmärtämään, että hekin ovat jäseniä yhteiskunnassa ja heillä on myös velvollisuuksia sitä kohtaan.

Siivistys ei ole ainoastaan sitä, jota ne omaavat, jotka ovat syntyneet siivistyneistä vanhemmista, läpikäyneet monet oppikoulut, osaavat wieraita kieliä, ovat lufeneet kirjallisuutta j. n. e. Toisin on tämä kaikki erinomaisen hyvä sillä tieto on tärkeätä ihmiselle.

Mutta on olemassa myöskin niin kutsuttua sydämmen siivistystä, joka on paljoa ylempänä kaikkea muuta. Sitä pitää niin oppineen kuin oppimattoman, niin fõhjän kuin rikkaan hankkia itselleen. Sydämmen siivistystä — tuota sielun hienoutta, totuutta, jaloutta, hywyyttä ja, joka luonnollisella suloudellaan tekee yksinkertaisimmankin ihmisen mielilyttäväksi, — sitä hankitaan enji sijassa itsekasvatuksen kautta.

Lapsuuden loputtua täytyy meidän itse ryhtyä kasvatamaan itseämme. Toisin meillä tässä on hywänä apuna kaikki ne edut, jotka tulewat siitä, että elämme siivistyneessä yhteiskunnassa, mutta itse olemme enji sijassa vastuunalaisia siitä, käyntämme näitä etuja hywäksimme tai ei.

Useimmat meistä eiwät ole saaneet minfäänlaisia alkeistietoja tahi mitään koulusiivistystä. Lapsuuden aika on mennyt, jolloin koulutietojen hankkiminen olisi ollut mahdollista. Mutta ihminen ei ole koskaan liian vanha oppiafseen, waikka onkin ihan oppimattomalle waifeata opintojen harjoittaminen, kun ei ole kuta neuwoa, kuta johtaa. Kirjallisuus on tietysti enji wälikappaleena, sanomalehdet samoin, waan jos sanomalehdissä lufee ainoastaan wiivan alaijet ja kaikenlaiset, ei siitä paljoa hyödy — niistä on haettava ydin. Koitettawa sywentyä pääkirjoituksiin ja lufea ne waikka useampaan kertaan ja jos on jokin asia jota emme ymmärrä, on hywä jos silloin kysymme joltain joka asian ehkä ymmärtää ja sitten hankkii siitä täysi selwyys. Täten luettuna ymmärryksellä tuntuu lehti todellakin rakkaalta.

Paljon luetaan meillä romaaneja, kertomuksia waan sentähden että kertomuksen juoni on jännittäwä. Ja jos kysyy mitä hän kirjasta piti, saa wastaukseksi, että kertomus oli hirweän hauska, ja rakastawaiset saivat toisenja. Mitä itse kirjan tarkoitus oli, mitä suuntaa se edusti, sitä ei useasti ole tullu ajatelleeksi. Onko tällaisesta lufemisesta hyötyä ja onko se siivistäwä? Tähän täytyy wastata, että sangen wähän jos yhtään.

Itsekasvatukseen kuuluu ymmärryksen kehittäminen. Ei riitä, että luemme, täytyy harjoittaa itseänsä luettuna ymmärtämään. Tuntuu useasta waifealta lufeminen, kun ei alusta ymmärrä, waan ei pidä siltä heittää kirjaa nurkkaan — on luettawa uudelleen, ja taas uudelleen, kunnes asia selwenee. Samoin on luentojen kuuntelemisen laita; monesta tuntuwat luennot niin kuiwilla ja pitkäweteisillä, mutta joka ei wäsy, huomaa lopulta, että hyödyllisten tietojen hankkiminen on hauskinda kaikista. Ne tekewät elämämme sijältö-rikkaammaksi, ajatuksemme arwoikkaammaksi, niistä saamme uusia keskusteluwaineita y. m.

Jokapäiwäisessä elämäsämme tuo itsekaswatus myös juuria muutoksia. Jota enemmän itsekasvatukseen sywennyttään, sitä enemmän opitaan waatimaan omalta itseltä. Mitä ei riitä enää turhissa kielittelemis asioissa, ei jorukellojen tawalla juosta ilkeitä huhuja kantamassa, waan koitetaan oppia ymmärtämään toinen toisenja taroituksia, ja esijä niistä hywät puolet jotka usein woivat olla painawammat kuin huonot jos niitä waan tahdottaiji ymmärtää.

Itsekasvatukseen tarwitaan myöskin wälikappaleita, j. t. j. kirjoja ja kirjat owat kalliita ostaa. Mutta ei niitä

kaikkia jokaisen tarwistaan hankkia itselleen jos waan asioita järjestetään oikeen. Enjin on meillä sanomalehdistö joita on tilattawa joko yksin tai naapurin kanssa yhdessä, jos ei asu niin lähellä lufutupaa että woi siellä käydä lufemassa lehtiä. Sitten on lainakirjastoja melkeen joka paikkakunnalla joista saa lainaksi kirjoja. Sitten on työläisnaisten keskuudessa jo useassa paikassa saanut jalanjäljää lufurentaiden perustaminen. Useampia samoin ajatteliwia liittyy seura-piiriksi ja silloin ostetaan yhteisillä rahoilla joko kirja tai lentolehtinen joka sitten luetaan ja jonka johdosta keskustellaan. Keskustelussa sitten selwenee aatejuunta jota kirja tarkoittaa ja silloin jos näin perinpohjin kirja arwostellaan ja sen yksityiset lauseet punnitaan, niin huomataanfin että kirjassa esitettyt henkilöt owatfin, ainoastaan puutteita joihin aatteet on sijällytetty.

Itsekasvatuksen avulla opimme myös punnitsemaan puhetapaamme, käytöstämme ja wieläpä kotielämämmekin. Siisteyden halu herää niin sijällyksessä kuin ulkonaissessa itsemme, niin omaisiamme kuin outoja kohtaan. Sydämmen siivistystä ei osteta rahalla, sitä ei omaa edes ne jotka owat olleet tilaisuudessa hankkimaan itselleen ulkonaista siivistystä sitä saadaa ainoastaan aman itsekasvatuksen avulla. Mistä merkityksestä on ulkoisuuden siivistys jos sitä ei seuraa sijällinen, sillä ilman jälkimäistä on edellinen kuin helisewä waski ja kilisewä kulkunen. Se loistaa ainoastaan ulospäin, mutta jättää sydämmen tyhjäksi. Että näin on, hawaitsemme katteruudella siitä sydämmettömästä ja raa'asta menettylystä jonka uhriksi niin liian usein joudutaan niin sanottujen siivistyneiden puolelta. Mutta koska emme hywäksi raafuutta, niin työsfennelkäämme tullaiksemme itse paremmiksi.

Koetataakamme siis niin paljon kun mahdollista hankkia itsellemme enemmän siivistystä ja ennen kaikkea sydämmen siivistystä.

Miina S.

Joukkoköyhyys ja asuntopula Unkarissa.

Unkarin kauppaaministeristön näinä päiwinä julkaisemasta maan teollisuuden edistämistä koskewasta mietinnöstä käy ilmi, että Unkari wäestön tulosuhteisiin nähden on jälessä kaikista siivistysmaista. Wäestön wuosilulot owat näet keskimäärin henkeä kohti: Yhdyswalloissa 1,956, Englannissa 864, Saklassa 693, mutta Unkarissa ainoastaan 185 kruunua. Koko Euroopassakin (tietysti mukaanluettuna Wenäjä, Serbia, Rumania, Bulgaria y. m. j.) on keskimääräinen wuositulo korkeampi, nim. 228 kruunua. Että tässä luonnonriikkaassa maassa saattaa wallita näin hämmästyttävä köyhyys, se on feodaliaateliston waltiollisen yfinswaltiuden ansiota. Sillä tuon aateliston politiikka, warinkin sen weropolitiikka, estää teollisuuden ja kaupan kehitystä, huolimatta kaikista wirallista teollisuuden edistämisyulistuksista.

Suurtilanomistajat owat omilta niskoiltaan wierittäneet werot pois, niin paljon kuin mahdollista. Kun kolmekymmentä vuotta sitte maaweron määräämistä warten arwoitiin koko Unkarin maataloudelliset tulot, saatiin summaiksi ainoastaan 310 milj. kruunua, ja se arwoiminen on wielä nytfiin werotuksen perustana, waikka maanomistajain tulot nytfyään nousewat päälle 3,500 miljoonan kruunun. Ja nyt suunnittelee kofoomushallitus wielä maaweron alentamista 5 prosentilla! Toisin sijältyy tuohon maanomistajain käsitteeseen muitakin kuin suurtilain, latifundien omistajia; kaikkiallahan feodaliijat agraarit owat olewinaan myös talon-